

HLAS

od Panny Marie

ROČNÍK 20 ČÍSLO 1 VELIKONOCE 2015

Milí poutníci a farníci!

Jsem požádán rodinou, abych navštívil jejich umírající babičku a posloužil jí svátostmi. Stojím u jejího lůžka, modlím se, doprovázím v posledním nelehkém životním kroku. Vnímám bezradnost lékařského personálu, který už vyčerpal možnosti medicíny a ví, že pro záchranu života už více nemůže udělat. Skláním se nad tělem, z něhož prchá život. Tisknu ruku, loučím se. Je mi smutno, vždyť odchází někdo, s nímž jsem směl jít kousek společné cesty. A přesto v srdci pociťuji radostnou vděčnost, že mohu vyprovodit jednu duši k branám Ráje.

Přiznám se, že takové okamžiky jsou pro mne mohutnou ozvěnou Velikonoc. Kde by jinak bylo místo jen pro slzy, bolest, pláč a beznaděj, díky Ježíšově vzkříšení vyklíčila naděje. Nedovedu si představit, jak by můj život vypadal, kdybych nevěřil. Sice moje víra je křehká, velmi podobná plaménku svíce, kterou jsem obdržel při křtu, ale je světlem, jež osvětluje moji cestu a kterým se snažím posloužit druhým.

Když budete o Veliké noci hledět do blikotajícího plamene svíce a obnovovat svůj křestní slib, můžete přemýšlet o tom, jak by váš život vypadal bez světla víry. Pak s radostnou ochotou možná zvoláte: „Pane, děkuji, že smím věřit. Pomoz mé slabé víře!“

Požehnané Velikonoce i další dny ozářené velikonoční nadějí přeje

P. Josef Pohanka

TAIZÉ – Evropské setkání v Praze 2014

Ode dne 29. 12. 2014 do 2. 1. 2015 jsme se zúčastnili evropského setkání mládeže pořádané komunitou Taizé v Praze. Naši skupinu tvořilo 8 lidí z našeho děkanátu. V Brně jsme se připojili k další skupině a spolu s nimi jsme jeli vlakem do Prahy. Přivítání v Praze bylo doslova nečekané. Hned při první jízdě metrem jsme byli lehčí o jeden mobil. Naše cesta vedla k arcibiskupskému gymnáziu, kde jsme obdrželi další informace ohledně ubytování. Naším domovem se stala farnost sv. Tomáše na Malé Straně. Kluci spali na zemi v tělocvičně a děvčata v hostelu na postelích. Drtivá většina spolubydlících byla ze zahraničí.

Každý den začínal společnou ranní modlitbou, po které následovaly diskuzní skupinky, ve kterých jsme si procvičili angličtinu a pantomimu ☺. Po odpolední modlitbě jsme měli možnost navštívit workshopy na různá témata (např. víra a nevíra, věda a víra, jak být solí země...). Na večerní modlitby jsme jeli přeplněným metrem do Letňanských hal, tady jsme dostali jídlo na následující den. Při modlitbách byli přítomni i bratři z komunity Taizé. Hluboce na nás zapůsobilo, když jsme zpívali krásné písně a přitom rozjímali nad slovy bratra Aloise. Na závěr modliteb jsme mohli přijít ke kříži a svěřit u něj vše, co jsme měli na srdci. Poslední večerní modlitby se konaly v chrámu sv. Víta, zúčastnil se jich také kardinál Dominik Duka.

Hlavním tématem setkání bylo „Být solí země“. Bylo nám ctí, že jsme mohli být součástí tohoto krásného společenství, z kterého jsme se vrátili duchovně obohaceni. Další setkání bude ve španělské Valencii.

Markéta, Kamila, Barča, Pavel, Franta, Dominik, Honza a Vašek

Tři králové z Násedlovic

Ze života farnosti

Tři králové v Žarošicích

Na pátek 2.ledna přijaly pozvání do katedrály sv. Petra a Pavla v Brně děti, které se chtěly zúčastnit Tříkrálového koledování. Ze Žarošic se vypravilo na doplnění autobusu s koledníky z Archlebova celkem 16 účastníků (děti s maminkou nebo babičkou).

Při mši svaté požehnal Mons. Vojtěch Cikrle všem koledníkům, vysvětlil jim účel sbírky a povzbudil je, jak se mají zachovat, budou-li odmítnuti. Nakonec vylosoval tři soutěžící, kteří vhodili do urny vyplněný lístek pro tříkrálové koledníky. Výherci dostali od T-Mobile mobilní telefon. Bohužel žádný z našich či archlebovských účastníků nebyl vylosován. Třeba se na ně usměje štěstí ve druhém kole 10. února. Po skončení mše svaté dostaly děti na cestu tříkrálovou průpisku a oplatky. Občerstvily se a pak už je čekala cesta domů.

Petra Menšíková

Tři králové ze Žarošic

Na pátek 2.ledna přijaly pozvání do katedrály sv. Petra a Pavla v Brně děti, které se chtěly zúčastnit Tříkrálového koledování. Ze Žarošic se vypravilo na doplnění autobusu s koledníky z Archlebova celkem 16 účastníků (děti s maminkou nebo babičkou).

Při mši svaté poželhal Mons. Vojtěch Cikrle všem koledníkům, vysvětlil jim účel sbírky a povzbudil je, jak se mají zachovat, budou-li odmítnuti. Nakonec vylosoval tři soutěžící, kteří vhodili do urny vyplněný lístek pro tříkrálové koledníky. Výherci dostali od T-Mobile mobilní telefon.

Bohužel žádný z našich či archlebovských účastníků nebyl vylosován. Třeba se na ně usměje štěstí ve druhém kole 10. února.

Po skončení mše svaté dostaly děti na cestu tříkrálovou průpiskou a oplatky, občerstvily se a pak už je čekala cesta domů.

Pouť do Filipova

V tichu chudého kraje naplněného bolestí pokorný Hospodin naplňuje srdce radostí.

Lednové pouti do Filipova jsem se zúčastnila poprvé, přestože Šluknov a jeho okolí znám a mám ráda. Můj strýc, P. Pavel Procházka, mne jednou pozval v létě na prázdniny a od té doby, snad již pravidlem, zde trávím část svých prázdnin ve společenství místních dětí, a nejen jich...

Ráda jsem vyrazila s tetou i na tuto pouť, která se pro mne stala velkým duchovním prožitkem a jistotou, že Bůh je právě tam silně přítomen, kde neproudí tisíce poutníků a davy lidí každý den. V tichu chudého kraje naplněného bolestí pokorný Hospodin naplňuje srdce radostí.

Pouť začala již cestou autobusem. Od Žarošic jsme vyjžděli po třetí hodině odpoledne. Chvála Bohu jsme měli dobrou cestu. Na dálnici jsme nestáli v žádné koloně. Jak jsme se později ve Filipově dozvěděli, jiní poutníci z jižní Moravy vyjždějící pravděpodobně později než my, už tak dobrou cestu neměli a do Filipova dorazili až během mše svaté, neboť na dálnici stáli v koloně kvůli autonehodě...

Naše cesta nesměřovala přímo do Šluknova, ale okolo deváté hodiny večerní jsme navštívili kapli Narození Panny Marie v České Kamenici. Byli jsme srdečně přijati místním děkanem. Již na tomto místě jsme mohli poznat krásu poutního místa v chudém kraji. Myšlenka ke zbudování kaple pro poutní sochu Panny Marie přišla od tehdejšího děkana p. Teigla jako poděkování Panně Marii za dar uzdravení z moru během epidemie v letech 1713-1714.

Do Šluknova jsme přijeli okolo tři čtvrtě na jedenáct. Byli jsme srdečně přivítáni mým strýcem a také paní doktorkou Evelin Habel. Setkání jsme zahájili modlitbou v kostele. Poté jsme zhlédli krátkou prezentaci o proběhlých pastoračních událostech za rok 2014. Pak už jsme zamířili na faru, kde na nás čekal vynikající dančí guláš.

Na samotnou pěší pouť se většina z nás vydala po půlnoci. Pro mne to byl nejsilnější zážitek celé pouti. Jít tichým krajem, slyšet občas nějaké psy, poslouchat vítr, jak se opírá o stromy, vidět hvězdy na noční obloze... V modlitbě, ať tiché nebo společné, obdivovat krásu stvoření a odevzdávat Bohu úmysly, s nimiž jsme se na pouť vydali... Pán Bůh nám zařídil opravdu jarní počasí, to proto, abych se já, která jsem se účastnila poprvé, hned nelekla, ale dostala touhu se na pouť vydat znovu. Krásných 13 km jsme ušli za 3 hodiny. Předě mši sv., která začíná ve 4 hod ráno (čas zjevení Pan-

ny Marie nemocné dívky Magdaleně), jsme měli ještě dost času se v tichu pomodlit v bazilice nebo v kapli zjevení.

Mši svatou celebrou litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Moc mne oslovilo tak velké množství kněží a ostatních poutníků, kteří na brzkou ranní mši přijeli. Mše trvala téměř dvě hodiny, ale myslím, že jsme byli tak vtaženi do atmosféry, že nikomu dlouhá nepřišla. Pro povzbuzení přidávám útržky z kázání otce biskupa:

- Následujme Krista trvale a věrně, trvale a opravdově.

- Kdyby nebylo té nemocné Magdaleny, tak bychom se zde (ve Filipově) již tolik let nescházeli. Nemocný člověk není tak nemocný, tak neschopný, aby nemohl něco velkého udělat!!!

- Po nemocné osobě Magdaleně Kade tady něco zůstalo! Co zůstane po nás?! Kdyby ona nepočítala s Boží milostí a pomocí, nic by se nestalo, zemřela by, nikdo by si na ni nevzpomněl...

- Máme následovat Krista tak, aby po nás zůstala obnovená zem! Nejen vzpomínky, ty jsou dočasné!

- Po Marii v Zachariášově domě nezůstala jen vzpomínka, tam muselo zůstat něco trvalého.

- Co v nás zanechá Panna Maria, když nás lidi navštíví...?

- Sv. Jan Křtitel připravoval cestu Kristu! Jistě! Díval se vpřed! - Stejně tak my! Komu razíme cestu vpřed? Koho chceme vést ke správnému cíli?

- Berme si také příklad z Panny Marie, tiché a mlčící... ale věrné a Boha následující.

Při cestě zpátky jsme jeli přes Prahu. Navštívili jsme kostel sv. Antonína v Holešovicích, kde jsme si prohlédli Slovanský betlém. Mnohem více mne však poznamenala návštěva kostela Panny Marie Královny míru na okraji Prahy, ve Lhotce. Tento kostel byl postaven jako „zadostiučinění“ za svržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Myslím, že nás nás všechny silně zapůsobila tamější křížová cesta, která neznázorňuje výjevy z Ježíšova utrpení, jak je známe, ale Ježíšova zastavení Křížové cesty jsou přirovnána k událostem z dějin církve, potažmo lidstva. Těch dávných i docela blízkých.

5. zastavení křížové cesty v Praze Lhotce

6. zastavení křížové cesty v Praze Lhotce

Ježíšova úzkost v Getsemanské zahradě je znázorněna prašným oblakem ve tvaru stromu po výbuchu atomové bomby... Ježíšovo odsouzení na smrt je znázorněno odsouzením nevinné Jany z Arku... Ježíš bere na sebe svůj kříž z Lásky k nám – stejně tak první křesťané na sebe vzali utrpení z Lásky ke Kristu, aby předali svědectví víry budoucím generacím... Jednotlivá zastavení nás nutí k zamyšlení.

U kterého zastavení křížové cesty stojím já? Nebo spíše – ve kterém zastavení Ježíšovy Křížové cesty vidím sebe, své činy? Ježíš umřel za každého z nás a nám zbývá jen jediné – odpovědět na Jeho Lásku jak nejlépe umíme.

Možná jsme při pouti nepocítili silný zázrak, náhlou proměnu, ale věřím, že každý si odváží silný pocit Boží blízkosti, který nás postupně promění. Stejně jako Panna Maria řekla oné noci Magdaleně: „Mein Kind von jetzt an heilt’s.“ – „Mé dítě, od nynějška se to hojí, od nynějška se to uzdravuje.“ Nechme pokorného Hospodina s Jeho Matkou, aby nás uzdravili tam, kde nejvíce potřebujeme!

Je potřeba o pomoc stát, je potřeba si milosti vyprošovat. Nežádejme od Boha méně, než nám chce dát, On už dal všechno, On je. (Benedikt XVI.)

Marie Palánová

Interier kostela Panny Marie Královny míru v Praze Lhotce

Pozvání

Jáhen Marek Coufal z Bezkova u Znojma , který byl r. 2013 v Žarošicích na bohoslovecké praxi, se připravuje na kněžské svěcení.

Letos tomu bude právě osmdesát roků, kdy z Bezkova vyšel poslední kněz. P. František Stehlík měl v Bezkově primici dne 5.7.1935. Po vysvěcení působil ve farnostech Jevišovice, Velké Pavlovice a Lipovec. Byl opravdovým vlastencem a lidé jej měli rádi. Zemřel v Lipovci v roce 1984, kde sloužil 42 roků.

Dalším bezkovským knězem bude, dá-li Bůh, Marek Coufal, který přijme kněžské svěcení z rukou brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrle v sobotu 27.6.2015. Obřad začíná v 9.00 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně na Petrově. Svoji primiční mši svatou bude novokněz P. Marek sloužit ve středu 8.7.2015 v Bezkově. Slavnost začne v 16 hodin modlitbou svatého růžence a v 16.30 bude pokračovat slavnostní mší svatou. **Na svěcení i na primici nás novokněz P. Marek srdečně zve.**

K modlitbě

Modlitba pro seniory

Ke svým „kulatým“ narozeninám jsem dostala knížku Neville Smitha Šedesátka není hřích. Je to kniha plná užitečných rad pro začínající seniory. Velmi mě oslovila modlitba, o kterou se chci s Vámi, dříve narozenými, podělit. Možná se Vám také zalíbí a využijete ji.

Věčný Otče,
který jsi vstoupil do našeho světa času
v osobě svého Syna,
umožni nám, prosíme tě,
abychom v pokročilých letech svého života dosahovali cílů,
které jsou nám ještě dostupné,
a bychom nacházeli spokojenost díky vědomí,
že jsme plnou měrou využili čas, který jsi nám naděлил,
a příležitosti, kterých se nám dostalo.
Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána. Amen

faM

Modlitba za NEK 2015

Bože, náš nebeský Otče,
děkujeme Ti, že s námi
uzavíráš z lásky smlouvu
novou a věčnou, nejsvětější,

když nám Kristus na oltáři
dává svoje tělo a krev.

Uč nás tuto smlouvu slavit,
milovat a zachovávat.
Požehnej, až náš Národní
eucharistický kongres
obnoví v nás cnosti víry,
lásky, naděje a sílu
k jednotě a vzájemnosti, aby společenství Církve
neslo světu radostnou zvěst.

Na přímluvu Matky Boží
ať s novou a hlubší úctou
přijímáme Tělo a krev
Tvého jediného Syna,
který s tebou v Duchu Svatém
věčně žije a kraluje. Amen

Otče náš.
Zdrávas Maria.

Pozvání na letošní farní pouť

Také letošní první květnový den plánujeme tradiční farní pouť. Tentokrát nás bude čekat trochu náročnější cesta až do jižních Čech na krásné a starobylé poutní místo v Kájově u Českého Krumlova. Přiznám se, že jsem je poprvé navštívil vloni o prázdninách. Chrám mě velmi okouznil a už tenkrát ve mně zahořela touha přivést sem také vás. Jsem si vědom, že putování bude poněkud delší a cena vyšší, ale snad vás neodradí. Kájov za to opravdu stojí.

První zmínka o obci se dochovala v zakládací listině nedalekého kláštera ve Zlaté Koruně z r. 1263, jemuž byl Kájov darován. Od té doby v Kájově střídavě působili tamní cisterciáci nebo světští kněží. Je pravděpodobné, že mariánská kaple stála v Kájově ještě dříve, i když nejstarší docho-

vanou církevní stavbou Kájova je až bývalý kostel Smrti Panny Marie z 2. poloviny 13. století. Ten byl v polovině 17. století stavebně spojen se soudním mladším kostelem gotickým. Pro potřeby poutníků i místní farnosti byla kolem r. 1400 zahájena s pomocí Rožmberků stavba velkorysého gotického kostela s širokým presbytářem. Kostel byl zpustošený za husitských válek a znovu obnovený v letech 1474 – 1475 farářem Michalem Pilsem, který patrně také opatřil novou milostnou sošku trůnící Panny Marie s Ježíškem. Následujících dvě stě let přineslo Kájovu největší slávu, rozmnožovanou navíc uzdraveními u místní zázračné studánky. R. 1661 byla v blízkosti kostela postavena fara. Po zrušení kláštera ve Zlaté Koruně (1785) a v následných napoleonských válkách kostel přišel o mnoho cenného ze svého vnitřního vybavení. R. 1929 se duchovní správy poutního místa ujali obláti Panny Marie, kteří však po druhé světové válce byli odsunuti s místním německým obyvatelstvem. V době komunistické totality poutní místo upadalo a chátralo. Jeho nová kapitola historie se začala psát po sametové revoluci, kdy byl kostel i okolní areál opraven a na faru se nastěhovala komunita německy hovořících řeholních sester. V nedávné době ji vystřídaly české sestry z Kongregace sv. Kříže.

Jak je zvykem, nenavštívíme jenom toto poutní místo, ale cestou se zastavíme ještě jinde. To si však ponecháme jako překvapení pro přihlášené.

JoP

Doporučujeme

Slyší Bůh naše modlitby?

Belgický biskup nabízí nejen mladým čtenářům poctivou odpověď na otázku, kterou si klademe všichni. Jednoduchým jazykem uvádí do hluboké pravdy o prosebné modlitbě. Komentuje postoje biblických postav, které Ježíše o něco prosily, vysvětluje Boží reakce. Dotýká se otázky modlitby za zemřelé, prostřednictvím svatých i Ježíšova přehánění. Upozorňuje na některá nebezpečí, odhaluje problematické způsoby křesťanského uvažování. A spolehlivě posílí vaši víru. V Boží slovo, jeho návrat, lásku a zázraky.

Nemodlíme se proto, abychom obrátili bezcitného Boha...

To nás přivádí k důležité otázce. Mnoho lidí si představuje Boha jako vladaře se zapranými ušima a srdcem tvrdým jako kámen. Když nám Ježíš doporučuje modlit se s naléhavostí a vytrvalostí, je to podle nich proto, aby nás tento hluchý Bůh nakonec vyslyšel a vykresal ze svého tvrdého srdce trochu soucitu. To je velký omyl! Bůh je čirý soucit. Žádné srdce není tak citlivé jako Boží srdce. Sotva modlitba vzkličila v našem srdci, už pronikla dto jeho. Buďme si tím absolutně jisti. Nemodleme se nikdy za to, aby se Bůh obrátil a měl vůči nám lidské pocity. On je lidštější než my. Od okamžiku vtělení, kdy se Bůh stal člověkem, je to neochvějná pravda.

...ani abychom poskytli informace Bohu, který nevidí, neslyší...

Nemodleme se také proto, abychom Boha informovali, jako by netušil o našem trápení. Ježíš nám řekl přímo: „Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve, než ho prosíte“ (Mt 6,8). Jestliže jsme vytrvali v modlitbě a bez ustání přicházíme před Pána se svými prosbami, není to proto, abychom mu poskytli nějaké informace. A ještě méně proto, abychom mu pochlebovali.

...ale abychom sladili své srdce s Božím srdcem

K čemu tedy je tato opakovaná a vytrvalá modlitba, na kterou Ježíš kladl takový důraz a k níž poté vybízel i svatý Pavel? K prohloubení naší víry. Nemodlíme se proto, abychom obrátili Boha, ale abychom obrátili sebe a usilovali o hlubší víru. Bůh může vyslyšet jen srdce, které se mu zcela odevzdá. Jistě, občas se nám zdá, že nás neslyší nebo naším modlitbám přímo vzdoruje. Důvodem není Boží nahluchlost nebo bezcitnost vůči našim trápením. To naše srdce potřebuje mnoho času, než se sladí s Božím srdcem.

Když Bůh nalezne srdce podle srdce svého, plné důvěry a oddanosti, vyslyší okamžitě. Vůči srdci dítěte, které od něho očekává všechno, je bezbranný. Svaté Markétě Marii Alacoque říká: „Jestliže uvěříš, uvidíš moc mého srdce.“ Svatý farář z Arsu pronikl do tajemství vyslyšené modlitby, když poznamenal: „Bůh žádá především důvěru.“ Existuje ale také Boží prosebná modlitba adresovaná nám. Reagujeme na ni? Stěžujeme si, že nebýváme vyslyšeni, ale uvědomili jsme si, že Bůh je na tom hůř?

K zamyšlení

Kříž a eucharistie

Postavil jeden architekt moderní kostel a chtěl pochopitelně slyšet úsudky kritiků. Byli mezi nimi na prvním místě kolegové z povolání a jiní odborníci v umění. Ale o slovo se ovšem hlásili i ti, kterých se stavba týkala bezprostředně, kněží a věřící. Ty ovšem zaujalo celkové pojetí kostela. Architekt je pojímal takto: jeden jednoduchý pohled a soustředění na to, co se tu koná, neodvádějící pozornost nikam jinam. Jsou tu tedy holé betonové stěny, holý kamenný oltář a vedle vztyčený kříž. Mše totiž navazuje přímo na Kristovu oběť na Kalvárii a před tím nesmírným tajemstvím musí ustoupit jiné dojmy. Ale nebyli spokojeni věřící a ani kněz. A mají k tomu co povědět také teologové, protože stavba má vyjádřit to, k čemu slouží. Je to především místo, kde se shromažďují věřící při sloužení mše. Ta pak navazuje přímo na kalvárskou oběť. Kazatelé to podávají takto: „Jsi-li přítomen při mši, je to neviditelně a v tajemství, ale v podstatě je to totéž, jako kdybys žil v době Kristově a stál s Pannou Marií a se sv. Janem přímo pod křížem.“ Výzdoba tomu v gotických kostelích plně odpovídala: velký kříž a oltář pod ním.

Inspirace je přímo biblická. Píše sv. Pavel Korintským: „Mluvim k vám jako k rozumným lidem; posuďte sami, co říkám: Není kalich požehnání, za nějž děkujeme, účastí na krvi Kristově? A není chléb, který lámeme, účastí na těle Kristově?“ (1 Kor 10,15-

16). „Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde“ (11,26).

Celou mešní liturgii i jednotlivá gesta někteří autoři vysvětlovali symbolicky jako fáze umučení Páně. Tak např. modlitby kněze před oltářem měly připomínat přípravu Ježíšovu k utrpení, jeho úzkost v olivetské zahradě. Když si kněz umývá ruce, mělo to připomenout Piláta, který si myl ruce při rozsudku atd. Dnes se nám tento způsob rozjímání jeví nucený, titěrný. Hlavně však nás zarazí v těchto pobožnostech jistá nedůslednost. Ve středověku přistupovali věřící zřídka k sv. přijímání. Nedivíme se proto reakci, která chce vidět mši především jako společnou hostinu s Kristem, večeři Páně. Bylo proto potřeba sloučit obojí pojetí. Přispěla k tomu pobožnost k Srdci Ježíšovu. V ní se totiž spojuje obojí: vděčná úcta k utrpení Páně a časté sv. přijímání. Teologicky bychom tuto souvislost vyjádřili jednou větou: „Kristova oběť je současně největší dar lidstvu, ta se svátostně vyjadřuje rozdělováním chleba a vína věřícím.“ Psychologicky to však vede k jistému protikladu citů. Když si představíme Spasitele na kříži, jeho utrpení vzbuzuje city soucitného smutku, přijetí daru tak velkého daru naopak nás má naplnit radostí. Jak ten dvojí postoj spojit? Někteří historici liturgie došli k závěru, že se tento protiklad projevil ve dvojí odlišné liturgii západní a východní. Latinská mše by měla být vzpomínkou na poslední večeři s Ježíšem, při které ohlásil své umučení. Východní, zvláště byzantská, má být naopak vzpomínkou na pokrm, který Kristus přijal od apoštolů po svém vzkříšení z mrtvých. Co tomu mínění říci, ať posoudí specialisté.

Umělci se nás však ptají konkrétně: „Jak postavit kostel, aby jeho struktura vyjadřovala jak účast při oběti Kristově, přítomnost pod křížem, tak i radostnou účast na hostině?“ Mohl by je i tu inspirovat sv. Pavel, když si všimneme toho, co hned následuje po textu, který jsme citovali o účasti na těle a krvi Kristově. Hned na to apoštol přidává: „Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu?“ (1 Kor 10, 17-18). Z toho plyne, že je jednota církve první a nejdůležitější prvek daru spojený s Kristovou obětí. Není to snad naznačeno tím, že i ve středověku umělci neopomínali umístit pod kříž alespoň dva hlavní představitele Božího lidu, tj. Pannu Marii a sv. Jana? Ti dva nechybějí ani na starých ikonách ukřížování.

Tato přítomnost církve při Kristově oběti se ovšem v různých krajích a okolnostech na obrazech různě rozmnožovala. Zajímavé jsou po této stránce některé ikony ukrajinské. Ten, kdo dal obraz namalovat, si přál, aby tam vedle Panny Marie a sv. Jana stál portrét i jeho samého a jeho příbuzných. Chtěl tím zřejmě naznačit, že chce on sám spolu se svými nejbližšími být přičleněn k jednotě vykoupených, k mystickému tělu církve pozemské a nebeské. Jinde přidávali malíři nebeské světce podle různých měřítek: patrony kostela, země, řeholní společnosti atd. Albrecht Dürer, který měl namalovat obraz všech svatých, vybral z nich hlavní typy: jednoho biskupa, jednoho mnicha, jednoho mučedníka atd. a uprostřed nich vévodící kříž. Takový je ostatně i motiv byzantské ikonostase, stěny před oltářem. Nahore je kříž, ale pod ním řady světců podle liturgických návodů a přitom bohatě vyzdobených. Jeden věřící ze západu, který si prohlížel vnitřek východního kostela, namítl skepticky knězi, který mu

jej vysvětloval: „Proč tu stěnu tam vpředu neodstraníte? Není vidět na oltář.“ Dostal odpověď: „Ta stěna s obrazy je tam proto, abychom lidskýma očima viděli to, co se na oltáři neviditelně děje.“

Podle Dürera je obraz Krista na kříži symbol spojení. Ital Taddeo Bartoli, ze 14. století, naopak znázornil ukřižování jako symbol rozdvojení. I tu uprostřed obrazu stojí vysoký kříž, který symetricky rozděljuje seskupení osob, barev, stínů. Kristu po pravé straně stojí Panna Maria, někteří učedníci, setník Longin, pohan, který vyznal, že byl ukřižovaný opravdu syn Boží, a ještě jiní. Všichni upřeně hledí ke kříži. Po levici stojí židovští kněží a zákoníci, skupina vojáků a ti se obracejí ke kříži zády, hledí kamsi jinam. Postoj ke kříži je tu tedy rozpoznávacím znamením, kam kdo patří. V této funkci se ostatně vyskytuje znamení kříže i v denním životě. Domy, označené křížem, byly postaveny k účelům církve. Kříže u cest označují, že jsme v křesťanské zemi. Je tedy na dobrých křesťanských umělcích, aby hledali při stavbě kostela vhodný soulad. Ten je potřebný v duchovním životě. Často se znamenáme znamením kříže. Je to gesto obvyklé, patří k dennímu životu. Ale musí dostat i centrální význam v našem postoji k bohaté skutečnosti, která nás obklopuje.

Tomáš kardinál Špidlík

TWEETY SVATÉHO OTCE

Co je to TWEET (čti: tvít)? Pro většinu z Vás to bude nejspíš první otázka po přečtení názvu příspěvku. Zejména pro mladé, kteří používají denně sociální sítě a internet, je tento pojem známý, ale ti, kteří si nevědí rady, nemusí smutnit. Pokusím se Vám v krátkosti nastínit, o co jde.

V dnešní době je na internetu několik sociálních sítí, které slouží lidem ke sdělovat svých pocitů, zážitků, úspěchů, neúspěchů, moudr atd.. Mezi jednu z nich můžeme zařadit i sociální síť či blog TWITTER. Ten umožňuje svým uživatelům posílat a číst příspěvky zaslané jinými uživateli, známé jako TWEETY. TWEET je krátká zpráva (sdělení), kterou si mohou přečíst uživatelé Twittru.

Svatý Otec, papež František, sděluje tyto jednotlivé zprávy (poselství) právě i na Twittru se snahou oslovit a povzbudit zejména mladou generaci lidí, která na internetu tráví mnoho času.

Pro Vás, kteří nejste v kontaktu s internetem, ale i pro všechny ostatní uvádím k zamyšlení některé vybrané TWEETY papeže Františka.

Pamatujme, že příkázání nejsou vězeňská pouta, nýbrž slova života.

Zpověď umožňuje růst ve sjednocování s Bohem, znovu získávat ztracenou radost a zakoušet útěšný pocit osobního přijetí milosrdnou náručí Boha.

Neexistuje hřích, který by Bůh nemohl odpustit. Jediné co musíme udělat je

požádat o odpuštění.

Lásku rodiny nemůže nahradit ani nejvýkonnější zdravotnické zařízení, ani nejkompetentnější a nejmilosrdnější zdravotničtí pracovníci.

Postní doba je cestou obrácení, jehož středem je srdce. Naše srdce se musí obrátit k Pánu.

Pokud příliš lpíme na bohatství, nejsme svobodní. Jsme otroci.

Stáří lidé by měli být pro celou společnost rezervou moudrosti našeho lidu. Stáří jsou naši rezervou moudrosti!

Je snadné soudit druhé, ale na křesťanské cestě lze konat pokroky jedině v moudrosti založené na obviňování sebe samého.

Láska je totiž schopna proměnit všechno. Láska proměňuje všechno! Věříte, že láska proměňuje všechno?

Bůh miluje člověka natolik, že se pro něho vydal na smrt a byl vzkříšen, aby nám dal milost dávat svůj život druhým.

Ježíš se za nás každý den přimlouvá. Pojďme se společně pomodlit: Pane, smiluj se nade mnou; přimlouvej se za mě!

Snad Vás některý z těchto TWEETŮ od papeže Františka oslovil.

Všechny tyto TWEETY jsou dostupné na české verzi Twitrového účtu Jeho Svatosti Františka. Profil Papež František [[@cz_pontifex](#)].

Paján

Do nebe si vezmeme jen to, oč se rozdělíme s druhými...

Bůh nezapomíná na nikoho z nás

Prorok Izaiáš vykresluje Boha obrazem plným něhy a mateřské lásky, když říká: „Copak může zapomenout žena na své nemluvně, není jí líto syna vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu!“ (Iz 49,15) Jak je to krásné! Bůh na nás nezapomíná, na nikoho z nás. Každého z nás má rád a chová jej ve své paměti podle jména.

V evangeliu pak Ježíš říká: „Podívejte se na ptáky. Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí... Pozorujte polní lilie, jak rostou: nelopotí se, nepředou – a ani Šalomoun nebyl tak oblečen jako jedna z nich!“ (srov. Mt 6,26.28-29). Krásné pomyšlení! Je to pobídka k důvěře v Boha.

Jsou Ježíšova slova abstraktní a iluzorní?

Když ale myslíme na množství lidí, kteří žijí v nuzných podmínkách či přímo v bídě, která uráží jejich důstojnost, mohla by se Ježíšova slova jevit abstraktně, ne-li iluzorně. Ve skutečnosti jsou však aktuální víc než kdy jindy! Připomínají nám, že nelze sloužit dvěma pánům: Bohu a majetku. Dokud se každý bude snažit hromadit pro sebe, nebude nikdy spravedlnost. Slyšme pozorně: „Dokud se každý bude snažit hromadit pro sebe, nebude nikdy spravedlnost. Pokud však budeme v důvěře v Boží prozřetelnost společně hledat Jeho království, pak nebude nikomu chybět to, co je třeba k důstojnému životu.“

V srdci posedlém majetkem není místa pro Boha

Srdce zaujaté touhou po majetku, srdce, které je plné této žádosti, postrádá Boha. Ježíš proto mnohokrát varoval boháče, neboť jsou ve velkém nebezpečí, že budou svoji jistotu vkládat do věcí tohoto světa. A jistota, definitivní jistota, je jen v Bohu. V srdci, jež je posedlé majetkem, již není mnoho místa pro víru.

Pokud však Bohu ponecháme první místo, které mu náleží, potom Jeho láska vede k dělení se o majetek a k jeho sdílení ve službách solidarity a pokroku, jak dokazují četné, ba i nedávné příklady z dějin církve. Boží prozřetelnost tak prochází naší službou druhým, naším sdílením s druhými.

Je lepší se rozdělit

Nehromadí-li každý z nás majetek pouze pro sebe, ale dává-li jej do služby druhým, stává se Boží prozřetelnost viditelnou jakožto skutek solidarity. Hromadí-li jej však někdo jenom pro sebe, co se stane, až bude povolán Bohem? Nebude moci svůj majetek odvézt s sebou, protože – jak víte – rubáš nemá kapsy! Lépe je se rozdělit, protože do nebe si vezmeme jenom to, oč jsme se rozdělili s druhými.

Moc peněz je tak velká, že tě odvede od víry

Nelze sloužit Bohu i penězům. Moc peněz je tak velká, že tě odvede od víry. Peníze totiž oslabují myšlení, a oslabují také víru, kterou vychylují jiným směrem. Nikdo se nemůže spasit penězi! Nemůžeš sloužit idolu peněz i živému Bohu. Buď jednomu, nebo druhému...

Papež František

Manipulace

Mistr vyslechl ženiny nářky na manžela. Nakonec řekl: „Tvoje manželství by bylo šťastnější, má drahá, kdybys byla lepší manželkou.“

„Ale jak na to?“

„Vzdej se svých snah udělat ze svého muže lepšího manžela!“

Náprava

Když přišel prosit o radu muž, s jehož manželstvím to šlo z kopce, Mistr řekl: „Musíš se naučit své ženě naslouchat.“

Muž si vzal radu k srdci a po měsíci se vrátil, aby Mistrovi sdělil, že se naučil naslouchat každému slovu, které žena říká.

I pravil Mistr s úsměvem: „Teď jdi domů a naslouchej každému slovu, které neříká!“

Únik

Mistr se ještě za svého života stal legendou. Říkalo se, že jednou k němu přišel Bůh pro radu: „Chci si s lidstvem zahrát na schovávanou. Ptal jsem se svých andělů, jaká skrýš by byla nejlepší. Někteří tvrdí, že hlubina oceánu. Jiní, že vrchol nejvyšší hory. Další, že odvrácená strana Měsíce nebo vzdálená hvězda. Co navrhuješ ty?“

I pravil Mistr: „Schovej se v lidském srdci. To je poslední místo, které je napadné.“

Řeči

Žák se nemohl dočkat, až Mistrovi vypoví, co se dozvěděl na trhu.

„Počkej chvíli,“ řekl Mistr. „Co se nám chystáš říct? Je to pravda?“

„Nevím, to asi ne.“

„Je to užitečné?“

„Ne, to není.“

„Je to k smíchu?“

„Ne.“

„Tak proč to tedy máme poslouchat?“

Vše z knihy Antony de Mello, Minutová moudrost

POSTAVY SVATÉHO TÝDNE

V událostech Svatého týdne, kdy si připomínáme Ježíšovo utrpení a smrt na kříži, vystupuje mnoho postav.

Doplň nedokončené věty správnými jmény. Písmena, která jsou za jmény, napiš do tabulky ke stejnému číslu, jako má začátek věty. Dozvíš se, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých pro ... (*dokončení v tajence*).

1. V Getsemanech byl s Ježíšem Petr, Jan a Pilát **Á**
2. Za třicet stříbrných zradil Ježíše Barabáš **D**
3. Petr uťal ucho člověku jménem Jakub **E**
4. Velekněz, ke kterému Ježíše dovedli, byl Jidáš **CH**
5. Ježíše třikrát zapřel apoštol Josef z Arimatie **I**
6. Král, který pláštěm zesměšnil Ježíše, byl Jan **Í**
7. Místo Ježíše byl propuštěn vzbouřenec Malchus **L**
8. Ježíše odsoudil k smrti na kříži Maria **P**
9. Na cestě pomáhal Ježíšovi nést kříž Kaifáš **S**
10. U kříže stála Ježíšova matka Marie Magdalská **S**
11. Pod Ježíšovým křížem stál také apoštol Petr **Š**
12. Ukřižování sledovala zpozďálí i Herodes **U**
13. Ježíšův hrob ve skále koupil Šimon z Kyrény **V**

TAJENKA:

4	10	8	12	6

9	5	1	2

3	13	7	11

Pro zasmání

Jednoho dne se Bůh zeptal sv. Františka: „Františku, ty víš všechno o zahradách a přírodě, co se to tam dole děje? Co se to stalo pampeliškám, fialkám, sedmikráskám a těm dalším rostlinám, které jsem před věky vysázal? Měl jsem vymyšlený bezvadný bezúdržbový zahradní plán. Ty rostliny rostly v jakékoliv půdě, vydržely sucho a hojně se samy množily. Nektar z dlouhotrvajících květů přitahoval motýly, včely a hejna zpěvných ptáků. Ale všechno, co vidím, jsou jen zelené fleky...“

„To všechno ten kmen, který se tam usadil, Pane. Říkají si Příměšťáci. Začali říkat tvým květinám plevel, ze všech sil je hubí a nahrazují trávou.“

„Trávou? Ale to je tak nudné! Není to barevné. Nepřitahuje to včely, motýly a ptáky, jenom ponravy a žízaly. Je to citlivé na teplotní změny. Chtějí tihle Příměšťáci opravdu, aby tam rostla jen tráva?“

„Očividně, Pane. Podstupují při jejím pěstování velké utrpení. Začnou každé jaro hnojit a hubí všechny jiné rostliny, které se v trávníku objeví.“

„Jarní deště a teplé počasí pravděpodobně způsobuje, že tráva roste opravdu rychle. To musí být Příměšťáci velice šťastní.“

„Vypadá to, že ne, Pane. Jakmile trochu povyroste, sekají ji i dvakrát do týdne.“

„Oni ji sekají? Suší ji jako seno?“

„Nikoliv, Pane. Většina z nich ji hrabe a dává do pytlů.“

„Do pytlů? Proč? Je to cenné? Prodávají to?“

„Ne, Pane, právě naopak. Platí za odvoz.“

„Františku, tomu nerozumím! Oni to hnojí, aby to rostlo, a když to roste, tak to sečou a platí za to, aby se toho zbavili?“

„Ano, Pane, přesně tak.“

„Tihle Příměšťáci musí cítit velkou úlevu v létě, když vypínáme deště a spouštíme horko. To zajisté zpomalí růst trávy a ušetří jim to hodně peněz.“

„Tomu nebudeš věřit, Pane! Když tráva přestane růst tak rychle, vytáhnou hadice a platí ještě více peněz za zalévání, aby mohli pokračovat v sečení a odvážení.“

„Děsný nesmysl! Alespoň že si nechali nějaké stromy. To bylo ode mne geniální, musím se pochválit. Stromům narostou na jaře listy pro krásu a letní stín. Na podzim opadají a vytvoří přirozenou pokrývku, aby zadržely vláhu v půdě a chránily tak stromy a keře. Navíc se rozloží na kompost, aby obohatily půdu. Je to přirozený cyklus života.“

„Raději si sedni, Pane! Místo toho je Příměšťáci hrabou na velké hromady a platí za jejich odvoz.“

„To není možné! A co dělají, aby chránili kořeny stromů a keřů před mrazem a aby udrželi půdu vlhkou a nesepečenou?“

„Poté, co vyhodí listy, kupují něco v igelitových pytlích, co se nazývá mulč. Přivážejí to domů a rozsypávají to místo listů.“

„A odkud tento mulč berou?“

„Oni kácejí stromy a rozemelou je, aby tento mulč vyrobili.“

„Dóóó!“ zvolal Stvořitel. „Už raději na to nechci myslet. Svata Kateřino, ty máš na starosti kulturu. Jaký film je na programu dnes večer?“

„Jmenuje se Blbý a blbější, Pane. Je to opravdu hloupý film o ...“

„Dobře, klidně ho pusť. Myslím, že jsem o tom už slyšel od Františka.“

Aleluja, aleluja zpíváme

Náhle zaburácela bouře a zachvěla se zem,
nastala tma. I slunce odepřelo paprsků svých,
pokrylo Golgotu a město smutečným závojem.
Umíral Bůh. Na kříži jej přibila zloba a hřích.

Naši každodenní nelaskavostí a vůlí zlou,
rány nenávisti, vražd derou se oblohou,
zarážíme hlouběji hřeby do Jeho svatých ran,
stále trpí, znovu je bičován, náš Bůh a Pán.

Urážen, popliván, opuštěn od přátel svých,
odsouzen. Však nemohou mu vzít Jeho důstojnost,
jediná Ty, Matičko, jsi pod křížem vytrvala,
trpěla, čekala až skončí ta hrůza a řevnivost.

Mrtvé tělo na klín bolestné Matce dali,
sundala něžně trnovou korunu, líbala rány Jeho,
přátelé Ježíše uložili do hrobu studené skály,
odpočívá po těžkém boji, zradě, za hřích světa všeho.

Jemně šumí stromy, které halí ještě noc,
hvězdy září mihotavě, začíná svítat nový den.
Je ticho. Je již čas, zemí zachvěla božská moc,
zasvitl paprsek slunce a Ježíš vyšel z hrobu ven,
„Aleluja!“ Pán vstal z mrtvých a je již oslaven.

Vstal z mrtvých, obklopen anděly a nebeskou září,
vstal z mrtvých, Vítěz s jasnou tváří,
Beránek nevinný smrt a hřích pokořil,
nás lidské pokolení vykoupil a obdařil,
milostí a láskou Božího Syna
byla smazána naše těžká vina.
Slavné „Aleluja“ zpívejme a díky Bohu vzdávejme!

Jarmila Urbánková

Zlatá sobota letos připadá na 12. září 2015.
Srdečně zveme všechny ctitele Staré Matky Boží.

Hlas od Panny Marie, farní občasník
Vydává Římskokatolická farnost Žarošice
Žarošice 51, 696 34

www.zarosice.estranky.cz

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna – č. ú. 181645720/0300
Uzávěrka příštího čísla bude 31. května 2015.